

!No us obsessioneu!

UN "ADONIS"

pel Dr. J. REVENTOS

—Quan vostè vulgui...

I un jovenet d'uns disset anys s'aixeca de la butaca, deixa amb calma la revista de cinema que fins aleshores havia fullejat i s'acosta a la porta del meu despatx, portant sota el braç una grossa carpeta. Em saluda molt cortèsment i es queda palplantat davant meu.

Uns segons de silenci i a la fi li vaig dir:

—Vostè dirà?...

—Miri, doctor: ja feia molts dies que el volia venir a veure, però fins aquest matí els meus pares no m'havien autoritzat per fer-ho, i aquí em té.

—Bé, doncs, de què es tracta?...

—Ja ho pot veure... el nas!...

Vaig estar a punt de preguntar-li: quin nas?, puix que el seu, el que exhibia, era exteriorment d'una completa perfecció; si molts nassos com aquell havien (posats, naturalment entre galtes femenines) acudit a ésser jutjats per un severíssim tribunal d'un concurs de bellesa.

Unes ganes de riure, sortosament reprimides, em vingueren als llavis, però a temps em vaig donar compte que aquell jovenet venia a veure el metge. I tot girant-me per simular una tria d'instruments, el vaig fer seure a la cadira de reconeixement. Protegit pel mirall de Clark, que em tapava la meitat de la cara, em vaig disposar a mirar les intercritats d'aquell nas.

Després d'un bon ratet d'exploració, i no trobant-hi res d'anormal, vaig pensar que el millor seria fer un bon interrogatori.

—Bé; i vostè quines molèsties troba al seu nas?

—Veurà, molèsties, cap.

—I doncs?

—Oh, la seva grandària!

—Grandària?!?!

—Sí, doctor. Fixi's-hi bé; no el troba extraordinàriament gros? Avui precisament em sembla que és un dels dies que ho és més; jo gairebé em donava vergonya de sortir al carrer. Cada dia el comparo amb els dels meus amics i ells sí que tenen un nas perfecte, però això... quina pena...

Va estar un moment callat, i jo, a través dels miradors del meu mirall frontal, vaig veure com els seus ulls tristos i baixos s'humitejaven.

Per fi em vaig donar compte de qui es tractava, i que seria molt contraproduent dir-li que el seu nas era tan perfecte o més que el de Clark Gable.

Li vaig donar un seguit d'excuses i d'explicacions per tal que la seva imaginació estés tranquil·la i ell quedés amb la seguretat que el seu nas, sense ésser d'un fenomen, potser era un xic més gros que els normals...

Després d'una bona estona d'esprémer tota la meva oratoria i quan ja em creia haver-lo convençut, vaig donar el meu discurs per finit, i amb dolor vaig constatar que anava movent el cap amb senyal negatiu tot dient:

—No, doctor... no!

Fou aleshores que començà a descabdellar tot aquell envoltori que portava en entrar al meu despatx.

—Vostè mateix podrà veure com no és imaginació meva; fixi's bé, doctor.

I amb gran astorament meu m'ensenyà el retrat d'un formos jovincel d'onze anys, vestit de mariner i amb un pentinat prisat com un abisini i un enorme llaç a la part externa de la mànega dreta.

—Això és la primera comunio!

—Sí, doctor, aquest sóc jo! Compari el meu pobre nas. Es terrible... Què faré?... Qui na desgracia!...

I un sanglotar profund li va impedir continuar les seves lamentacions.